

לא לגניזה

מאת חיים שורר

לאחר שבועות רבים-רבים של חוסר-יכולת לכתיבה, שעדיין לא נסתירנו בעצם, אמרתי לghost לקיום הבטחה — לכתוב על נושא שיש לו עניין עם ותיקות הרבה, ומכבר היה ראוי גם ראוי שייעמדו עליו ב"דבר".

והנה לא עלה על דעתם שבמקומות ותיקים-ותיקים לא אוכל שלא להתחליל דברי הפעם בלי אגלי דמע רותחים-צורים לשמותיהם של שניים כל כך לא ותיקים עדין, שנקטפו מושס-מה כל-כך לא בעתם.

שנתיים רבות למדיו לא ראייתם ואני יודע — ואני רוצה לדעת — מה ואיך נשתנו. ודאי נשתנו עם הגיל, עם הסבלות, עם העבודה הקשה. ואין לי כל ספק, כי היו שניהם אנשי עבודה קשה. אבל לי הם נשארו כבילדותם, כבפיניותיהם השונות — ולבי שותת זם על אביה דיין החמודה, ה-מתוקה, שאהבתיה מכל בני ביתה, אהבה שלא הייתה תלואה בשום דבר וכמזהמה לא גילתיה לאיש מעולם.

ועל שום מה, רבונו של עולם, לא יכול להוסיף ולהנות עוד מזיהה של שמש עולם זה, גם אם הוא רחוק כל-כך מזיו לעתים כה קרובות ?